

Abstrakt

Práce se zabývá analýzou vybraných českých dramát z počátku 20. století, která představují obrazy národního vůdce. Na tato dramata se dívám jako na svého druhu apollinské obrazy, sny jejich tvůrců o síle a velikosti a to jak individuální tak kolektivní. Neboť národní vůdce je tu na jedné straně výjimečným individuem, význačným lidským exemplářem a jako takový odpovídá Nietzscheho charakteristice tragického hrdiny jako nejvyššího jevu vůle. Zároveň je jakýmsi národním vychovatelem. Jednotlivá díla nám představují různé podoby toho, jak vůdce svůj národ vychovává či povznáší a je-li spíše vychovatelem příkazem či příkladem. Stejně tak jako nám ukazují vůdce, kteří ty, jež vedou, krotí, očišťují, ale také pobízejí k růstu. Přístup českých dramatiků v dramatech o národním vůdci byl v zásadě mýtopoetický. Jejich díla jsou příspěvky k utváření a přetváření národní mytologie, jinými slovy, smyslu existence národa či národního údělu. Představují dialog či polemiku zejména s jednou tehdy budovanou národní mytologií, tou Masarykovou, jak ji formuloval zejména v *České otázce* (1895), *Naší nynější krizi* (1895) a *Janu Husovi* (1896). Masarykovy myšlenky utvářely témata her, jimiž se tato práce zabývá, výběr jejich námětů i dramatické konflikty. V polemice s Masarykem se dramatici opírali mimo jiné o Nietzscheho filosofii.